

Kako sem začela pisati

»Učila sem tudi v Ilirski Bistrici. Tam sem urejala šolski časopis Brinje. Učenci so pisali pesmi in ena pesem nosi naslov Pajek. Iz te pesmi je bilo videti, da bom jaz žrtev. Okoli katere bo pajek zadrnil mrežo, mi izpil kri in me uničil. Zdelo se mi je nujno, da mlademu pesniku vrnem s pesmijo, zato sem napisala nekaj pesmi kot povračilo temu literarnemu napadu in to objavila v Brinju. V zbornici so mi kolegi rekli, da so posrečene in da naj jih nesem še kam v Ljubljano, da jih bodo objavili. No, nesla sem jih v uredništvo Cicibana. Tako so bile prve objavljene moje otroške pesmi, pred pesmimi za odrasle, čeprav sem le-te začela pisati prej.«

1945. Nežina prva uradna fotografija - za vožnjo z vlakom do Celja v gimnazijo. Foto Pelikan.

1959. Izredna študentka na Filozofski fakulteti v Ljubljani.

V idiliko otroštva vdre leta 1941 druga svetovna vojna in prvič se v Nežino življenje ostro zariše Via Dolorosa. Tu so zapuščeni otroci, starci, invalidi, onemogli, prepuščeni sami sebi na milost in nemilost. Predvsem pa je najhujši občutek, ko ti je dano vedeti, da si manjvreden. Ponižanje, da zato, ker si Slovenec, ne moreš in ne smeš postati tisto, kar bi rad. Up in perspektiva sta uničena. Le zakaj?

*Kličem te - mrtva mama -
da slišim tvoj odgovor.*

Vedno enak, po savinjsko uglašen:

»Saj bo minilo. Vse mine ...«

Minilo je in nova pot se je odprla, tokrat v Ljubljano, kamor se mlada Neža odpravi iskat vede in modrosti in čez štiri leta postane učiteljica v Črnem Vrhu nad Idrijo ...

(Marko Črtalič)

JUTRO

*IZ BELIH VOLANČKOV
IN ČIPKASTIH SRAJČK
SE JE MLADO SONCE IZVILO.*

*ZEMLJICO LJUBO,
V MEGLICE OVITO,
OBJELO IN POZLATILO.*

ROŽA

*ROŽICE TRI
CVETIJO PRI NAS:
DIŠIJO, NAM DELAJO
SLADEK ČAS.*